

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2000. jan.-febr.

V/ 1. szám

Ára: 150,- Ft

Máriakálnok – kegyzsobor

A nemzetek világosságává tettek

Halljátok szigetek és figyeljetelek, távoli népek!
Az Úr hívott meg, mielőtt még születtem,
anyám méhétől fogva a nevemen szólított...
S így szólt hozzám: „A szolgám vagy, Izrael,
benned fogok megdicsőülni!”...
És most ezt mondja az Úr,
aki már anyám méhétől fogva szolgájává tett...
„Kevés az, hogy szolgám légy...
Nézd, a nemzetek világosságává tettek,
hogy üdvösségem eljusson a föld határáig.”
Ezt mondja az Úr, Izrael Megváltója és Szentje...
Királyok állnak majd fel, ha meglátnak,
és fejedelmek borulnak le az Úr miatt, aki hűséges,
Izrael Szentje miatt, aki kiválasztott.
Ezt mondja az Úr:
A kegyelem idején meghallgatlak,
és az üdvösség napján megsegítelek...
Nem éheznek és nem szomjaznak,
forró szél nem éri, s nap sem égeti őket.
Mert aki megkönyörült rajtuk, az vezeti,
s a vizek forrásaihoz tereli őket...
Zengjetelek dicséretet, egek, és ujjongj, te föld!
Hegyek, daloljatok örömtökben!
Mert az Úr megvigasztalja népét,
és megkönyörül szegényein.
Így panaszkodott Sion: „Elhagyott az Úr!
Megfeledkezett rólam!”
De megfeledkezhet-e csecsemőjéről az asszony?
És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől?
S még ha az megfeledkeznek is:
én akkor sem feledkezem meg rólad.
Nézd, a tenyeremre rajzoltalak...
(Iz 49,1-16.)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

II. János Pál: Ne féljetelek attól, hogy szentté váljatok!	1
Badalik B.: Mit fejez ki a hittétel: Szűz Mária Isten Anyja?	3
P.E. Mederlet: Jöjj, kedvesem!	5
Török József: A hivatások Édesanyja	10
Gobbi atya: Istenanyaságom misztériumában	11
Emmerich K.: Szűz Mária eljegyzése	13
Mária kegyhelyek	
Máriakálnok	16
A prágai kised Jézus	18
P. Böle K.: Az egységért imádkozott	22
Daniel-Ange: A boldogság tanúira van szükség!	23
A rózsafüzér	
Kis rózsafüzér a gyermek Jézushoz	27
Isten jelen van mindenben	27

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észre-
vétellel, javaslattal forduljon a lap szer-
kesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdában
felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
A prágai kised Jézus
kegyszobra

A Tengernek Csillaga folyóirat meg-
rendelhető a Stella Maris Alapítvány
postafiók címén, megvásárolható temp-
lomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és
nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapít-
vány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: MHB Rt.
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Ne féljetek attól, hogy szentté váljatok!

II. János Pál pápa

Kedves Fiatalok! Időzzetek csodálattal az Újszülött előtt, akit Szűz Mária hozott a világra, pólyába takart és jászolba fektetett: Isten Ő, aki eljött hozzánk. Tekintsetek a Názáreti Jézusra, akit egyesek elfogadtak, mások meg kigúnyoltak, megvetettek és elutasítottak: Ő minden ember Megváltója. Imádjátok Krisztust, a mi Üdvözítőtök, aki minket a bűnből és a halálból kivált és megszabadít: Ő az élő Isten, az élet Forrása.

Szemléljétek Őt, és fontoljátok meg: Isten azért teremtett minket, hogy részesítsen isteni életében. Meghív, hogy legyünk gyermekei, Krisztus Misztikus Testének tagjai, a Szeretet Lelkének világító templomai. Arra szólít, hogy az „Övéi” legyünk: Azt akarja, hogy mindannyian szentek legyünk. Kedves fiatalok, éljen bennetek a becsvágy, hogy ti is szentek legyetek, miképpen Ő Szent!

Azt kérdezitek tőlem: lehetséges-e manapság egyáltalán szentnek lenni? Ha csak az emberi képességekre számítanánk, lehetetlennek látszana ez a feladat. Hiszen ismeritek sikereiteket és kudarcaitokat. Ti tudjátok, milyen teher nehezedik az emberre, milyen veszélyek fenyegetik és milyen következménye van bűnének. Időnként el is csüggedhetnénk és arra is gondolhatnánk, hogy lehetetlen bármit is megváltoztatni a világban vagy önmagunkban.

Még ha köves is az út, mindenre képesek lehetünk Őbenne, a mi Megváltónkban. Ezért ne forduljatok senki máshoz, csak Jézushoz! Ne keressétek máshol azt, amit egyedül Ő adhat meg nektek, mert „nincs üdvösség senki másban; s nem adatott más név az ég alatt az embereknek, amelyben üdvözülhetnének” (Ap Csel 4,12). Krisztussal lehetségessé válik az életszentség, ami minden emberre vonatkozó isteni terv; higgyetek az Evangélium legyőzhetetlen erejében, és az legyen a ti reményetek alapja. Jézus veletek halad, megújítja szívetekeket és megerősít Lelkének erejével.

Világ fiataljai! Ne féljetek attól, hogy az új évezred szentjeivé váljatok! Tanuljátok meg szemlélődni! Szeressétek az imádságot, éljétek következetesen hitetek szerint, és legyetek nagylelkűek testvéreitek szolgálatában, legyetek az Egyház aktív tagjai és a béke építői! Ez igényes életprogram megvalósításához mindig hallgassatok Jézus

szavára, merítsetek erőt a szentségekből, mindenekelőtt az Oltári-szentségből és a bűnbocsánat szentségéből! Az Úr azt szeretné, ha ti lennétek Evangéliumának tántoríthatatlan apostolai és az új emberiség létrehozói. Mert hogyan mondhatnátok, hogy követitek az emberré vált Istent, ha nem foglaltok állást mindazzal szemben, ami az embert lealacsonyítja és tönkreteszi a családot? Ha hiszitek, hogy Krisztus kinyilatkoztatta minden teremtménynek az Atya szeretetét, akkor meg kell tennetek minden töletek telhetőt, hogy segítsétek az új világ felépítését, ami a szeretet és a kiengesztelődés hatalmán, a sokféle igazságtalanság, a fizikai, erkölcsi és lelki nyomorúság elleni küzdelmünkön alapszik, valamint az ember teljes kibontakozása szolgálatába állítja a politikát, a gazdasági életet, a kultúrát és a technikát.

Szívből kívánom, hogy az előttünk álló Jubileumi Év legyen jó alkalom a lelki kibontakozásra és annak a szeretetnek megünneplésére, amit Isten az emberek iránt tanúsít. Az Ő szeretete rendkívüli. Az egész Egyházból „dicsőítő- és hálahimnusz fog az Atyához szállni, aki felmérhetetlen szeretetében megadta nekünk, hogy Krisztusban »a szentek polgártársai és Isten házanépe« lettünk” (Ef 2, 19), (Incarnationis mysterium, szentévi bulla 6). Ebben erősít minket az a bizonyosság, amit Pál apostol fogalmazott meg: „Ha Isten nem kímélte saját Fiát, hanem odaadta mindannyiunkért, hogyan ne ajándékozna nekünk Vele együtt mindent? Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől? Győztesek lehetünk az élet minden eseményén, beleértve a halált, azáltal, aki mindvégig, egészen a kereszthalálig szeretett minket” (vö. Róm 8, 31-37).

Isten Fia megtestesülésének és minden teremtményre kiható megváltásának misztériuma mutatja be hitünk központi igazságát. Az Egyház a századok folyamán, a „világ értetlensége, üldözése és Isten vigasztalásainak útján” (Szent Ágoston: De civitate Dei) előrehaladva szakadatlanul ezt hirdeti, és minden gyermekére mint értékes kincset bízva rá, amit meg kell őrizni és terjeszteni kell.

Ti is befogadói és őrzői vagytok ennek az örökségnek, kedves fiatalok: „Ez a mi hitünk. Ez az Egyház hite, amelyet dicsekedve vallunk Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Pontificale Romanum: A bérmálás szertartása). Ezt fogjuk együtt megvallani a következő ifjúsági világtalálkozón, amelyen remélhetően nagy számban fogtok

részt venni. Róma „szentély város”, amely Péter és Pál apostolokra, valamint a vértanúkra, a megkeresztelt ember hivatására emlékezteti a zarándokokat. Ez év augusztusában megismételjük a világ előtt Péter apostol hitvallását. „Uram kihez menjünk? Neked örök életet adó igéid vannak” (Jn 6,68), mert „Te vagy a Messiás, az élő Isten Fia!” (Mt 16,16).

Fiúk és leányok, ti a következő évszázad felnőttjei lesztek, ezért a ti gondjaitokra bízom az „Élet könyvét”, amit a pápa, amikor elsőként átlépi ez év (1999.) karácsony éjszakáján a szent kapu küszöbét, az Egyháznak és a világnak a következő évezred számára mint az élet és a reménység forrását fogja felmutatni (vö. Incarnationis mysterium 8). Legyen az Evangélium a ti legdrágább kincsetek; figyelmes tanulmányozásával és az Úr Szavának nagylelkű befogadásával táplálékot és erőt nyertek a mindennapi élethez és felfedezitek annak értelmét, hogy fáradhatatlan elkötelezettséggel építsétek a szertet civilizációját.

Arra várok, hogy a jövő évben sokat viszontlátok közületek Rómában, „az Úrra és az Ő kegyelmébe ajánllak benneteket. Neki hatalma van arra, hogy felépítse művét és megadja nektek az összes többi szentekkel közös örökséget” (Ap Csel 20, 32). Teljes szívemből megáldalak benneteket és családokat és mindazokat, akik kedvesek számotokra. (Részletek a Szentatya üzenetéből, 1999. június 29.)

Mit fejez ki a hittétel: Szűz Mária Isten anyja?

Badalik Bertalan

Mindenek előtt tudnunk kell, hogy a kinyilatkoztatás szerint két természet van Krisztusban: az isteni és az emberi, és ez a két természet Krisztus isteni Személyében egyesül olyan formán, hogy Krisztus emberi természete még gondolatban sem választható el az Igétől, a második isteni Személytől, mert mint Szent Cirill mondja (Al. Epist. 1.): benne van a fönnállása és létezése.

Ennek megfelelően Szűz Mária istenanyasága azt fejezi ki, hogy szent Fia emberségének alakítására más anyákhoz hasonlóan ő nyújtotta az anyagot és pedig azon a módon, amint az a természet szerinti szülésben történik, s mivel a szülés határpontja nem a természet, ha-

nem a személy, ezért joggal mondjuk, hogy Szűz Mária valósággal és tulajdonképpeni értelemben Istennek anyja.

Természetes, hogy Szűz Mária anyai közreműködése Krisztusnak csak emberségére terjeszkedik ki és semmiképpen az Istenségére, viszont — mondja Szent Tamás — a természet szerinti szülésben az anya fiának csak testét adja és nem lelkét is, melyet Isten teremt, mégsem azt mondjuk, hogy az anya „Péter testének anyja”, hanem egyszerűen „Péter anyja”, mert az anyaság határpontja nem a test, hanem a személy (III.q 35.a.4.).

Tehát nemcsak átvitt értelemben mondjuk Máriát Isten anyjának, hanem a szó szoros értelmében, mert az Istenember volt az, akit fogant és szült.

Mária Istenanyasága alapköve a mariológiának és egyáltalán sarkköve a keresztény vallásnak.

A kereszténységnek ez az ősidőktől vallott hittétele alapköve a mariológiának, mert ez a gyökere és jogcíme a Szűz Anya páratlan méltóságának, egyedülálló kiváltságainak, egészen sajátos helyzetének a kegyelem rendjében hozzánk való viszonyának, az őt megillető különös tiszteletnek.

Mária istenanyaságának jogcíme azonban nemcsak a mariológiának, hanem a keresztény vallásnak is egyik sarkalatos hittétele. Egyrészt azért, mert a kinyilatkoztatás, főképpen a megtestesülés és megváltás nagy titkai őbenne virágoznak ki; másrészt azért, mert a megtestesülés és megváltás révén Mária olyan sajátos kapcsolatba került Krisztussal, az Istenfiával, hogy Szűz Mária istenanyaságának elismerése természetszerűleg össze van kötve a Krisztus istenségében való hittel, s aki az egyik körül téved – mondja Aquinói Szent Tamás – az szükségképpen a másik körül is téved.” (III.dist.4.q.e.a.)

(Badalik Bertalan: Istennek Szent Anyja)

* * *

Kérjük a Boldogságos Szűz Máriát a kétezredik év kezdetén,
hogy járjon közbe értünk Szent Fiánál
istenanyasága szeretetével és méltóságával,
és hozza el minden kedves olvasónk és minden ember szívébe
Isten békéjét!

A Szerkesztő

Jöjj, kedvesem!
P. Eugen Mederlet O.F.M.

Vízkereszt ünnepe (Epifánia*) tulajdonképpen a menyegző ünnepe, meghívás az esküvőre. Eljött a Vőlegény, aki maga az Isten, Isten Igéje, a Szentháromság második személye, a Fiú.

„A Király készít menyegzőt Fiának.”

Ez a tény határozza meg a teremtés egész folyamatát. A kezdet, a teremtés kezdete is menyegző, már annak előkészítése volt. Az Atya az a Király, aki Fiának emberré válása által készít menyegzőt Jézusnak, a Szentháromság második Személyének. A menyegzőt emberré vált Fiában készítette elő az Atya, még pedig kezdetben.

„Kezdetben teremtette Isten az eget és a Földet” (Ter 1,1).

Ezzel kezdődik a menyasszony felkészítése a Vőlegény számára. Istennek minden művét együtt hozza létre a három isteni Személy: az Atya, a Fiú és a Szentlélek, de az egyes Személyek különféleképpen nyilvánulnak meg a teremtésben, és ezért különös jelleget kap az, amit tesznek. A teremtés révén leszünek az Atya gyermekei, Ő atyaként teremt. A Fiú vőlegényként teremt, a Szentlélek pedig mint a Vőlegény izzó szeretete. Így minden teremtmény magában hordja a Szentháromság bélyegét.

És akkor megjelenik Ő, a Vőlegény, mivel bekövetkezett az idők teljessége, ami azt jelenti, hogy minden készen állt arra, hogy eljöhessen és magával vihesse menyasszonyát. Az idők teljessége azonban azt is jelenti, hogy Jézus maga a teljesség, hogy minden időben minden Ő általa volt, van és lesz. Ő a kezdet és a vég, az Alfa és az Ómega.

Ma ünnepli az Egyház ennek emlékét...

Jézus, a Vőlegény, menyegzőre hívja menyasszonyát.

A csillag által hívja. A csillag hívja a bölcseket. A bölcsek minden nép körében Isten barátai. A kinyilatkoztatásból tudjuk, hogy van

* Epifánia görög szó, jelentése: megjelenés, feltűnés.

Az epifánia mint vallástörténeti fogalom az istenség hirtelen bekövetkező és ismét megszűnő láthatóvá válását jelenti. Határozottan eltér ettől a Szentírás értelmezése: ott az epifánia azt jelenti, hogy a személyes Isten történelmileg kézzelfoghatóan betör a világba... Minden epifánia tartalmaz valamilyen megbízatást is, amely a közösségnek szól.

(K. Rahner: Teológiai kis szótár)

nak egyesek, akiket magához ragad az Isten, akik megismerik Őt, és kinyilatkoztatást kapnak. Ők hárman is olyan kiválasztottak voltak öröktől fogva, akiknek minden nép számára át kellett venniük a kinyilatkoztatást. Ki lettek emelve. Isten hívja, a Vőlegény hívja általuk menyasszonyát minden népből magához. És eljönnek Hozzá...

Az Egyháznak éppen ezért feladata, hogy felkészüljön a Vőlegény számára: „Készüljetek fel!” Ez Jézus szava. Ő maga felkészült.

Fontoljuk meg, mire kell felkészülnünk, és milyen felkészülésről van szó!

Tekintsünk először a Vőlegényre, hogy Ő miképpen készült fel. Karácsonykor megsejthettük azt a meghurcoltatást, ami a népszámlálással járt. Hogy a feladatoknak milyen fárasztó és fájdalmas bonyodalmaiba került bele a Szent Család, és hogy valóban nem volt hely: az emberek az utcán aludtak, és szívtelen felügyelők nehezítették dolgukat. Ma azt mondanánk, hogy egyik ablaktól a másikhoz küldték őket. Végül a pásztoroknál találtak szállást egy barlangban.

Szegénységben jött világra a Vőlegény, és a szegénységből hamarosan üldöztetés, majd kitaszítottság lett. Menekülnie kellett –, tulajdonképpen már akkor megölték.

Kimondhatatlan külső és belső szegénység által készült fel a menyegzőre, arra, hogy tulajdonába és a kitaszítottságba jöjjön. A keresztre készült.

A menyasszonyhoz intézett első kérdés az, hogy elfogadja-e ezt a Vőlegényt, miután látta, hogy milyen. Akiről így szól a jövendölés: „Láttuk Őt, a külsejére nézve nem volt vonzó, megvetett volt, az Úr az Ő vállára rakta mindnyájunk gonoszságát” (vö. Iz 53,3). Vajon elfogadja-e a menyasszony, ha ilyennek látja Őt?

Tekintsünk most a három királyra, a három bölcsre, mert általuk megtudjuk, milyennek találhatja a menyasszony a Vőlegényt, milyen elvárásokkal kerül szembe, és hogy mit kell elfogadnia ahhoz, hogy elmehessen a menyegzőre.

A bölcsek, ezek a előkelő, nemes királyok azzal az elképzeléssel jöttek, hogy mivel a királyi városban, Jeruzsálemben királyi gyermek született, azt az egész nép tudja, hiszen ők a messzeségben is értesültek róla, természetes tehát, ha a nép tudja. Ezek a bölcsek már régen tudtak a Király jöttéről. A próféta így szólt róla: „Látom, de nem most, látom, de nem közelről. Csillag tűnik fel Jákob törzséből” (Szám 24,

17). Erre a csillagra vártak titokban évszázadok óta minden népben. Ezért magától értetődik, hogy felismerték a csillagot – bármilyen volt is az. Arra is gondolhatnánk, hogy a csillag feltűnése összefügg a Jupiter és a Szaturnusz együttállásával, de nemcsak erre gondolunk. Isten mennyei erővel, csodatevő erővel tölti meg a földi jeleket. A csodában együttműködik Isten és az Isten új teremtménye, a Föld. A bölcsek megérkeztek Jeruzsálembe, és ott senki sem tudott a királyi gyermekről. A város nem ünnepelt, csendes volt, mint mindig, alig láttak embereket. Az utcákon kérdezősködtek: Hol a király? – A király? Milyen király? – Kérdezősködtek a főtanácsnál, ők sem tudták... Ha valóban így lenne, éppen mi ne tudnánk róla, csak ezek a pogányok? Máris kész az elutasítás. És tudjuk, hogy egész Jeruzsálem megrémült... Heródes is hallott róla és félelem fogta el. Első gondolata: a gyermeknek el kell tűnnie!...

Pedig Jeruzsálemben nem volt szó tudatlanságról. Heródes hívatta a főtanácsot, a papokat, és megkérdezte őket. Tudta, hogy miről van szó. Megkérdezte, hogy hol született a Messiás. Tehát tudta – ha egyáltalán igaz, amit mondanak –, hogy a Messiásról van szó. Azt is tudta, hogy a Messiást fogja megölni. Tisztában volt vele. Mert megkérdezte, hogy hol születik a Messiás, és oda küldte őket. Ez valóságos, tudatos istenyilkosságnak, a felkent Isten meggyilkolásának szándéka.

Jézus, a Fiú, a Vőlegény gyűlöletbe érik. „Tulajdonába jön és övéi nem fogadják be” (Jn 1,11), nem akarják, hogy Ő legyen király felettük. Ezt tanúsították az írástudók és a papok is. Ha valóban várták volna a Messiást, és készek lettek volna Őt szolgálni, akkor függetlenül attól, hogy milyen a Messiás, el kellett volna menniük Betlehembe... Hiszen az ő feladatuk lett volna megvizsgálni, hogy valóban Jézus-e a Messiás! Rájuk tartozott. Nem mentek el, tehát már eleve az ellen voltak, aki ott megszületett és kinyilvánította magát a bölcsek előtt. Nem kellett nekik.

És a három szent bölcs, a valóban szentek, magukra maradván álltak ott. El kellett menniük Jeruzsálemből. Heródes pedig csak színlelte a tudatlanságot. A bölcsek sejtették, hogy nem az igazságot hallják, sejtették, hogy az egész főtanács tudja az igazságot, és mégsem mozdult senki.

Milyen próbája ez a hitnek, a jegyességnek, az ő felkészültségüknek!

Pedig késznek kellett lenniük arra, hogy leszálljanak a Királynak megalázottságába, fel kellett ismerniük megalázottságában Őt, akit ragyogás-

ban vártak, késznek kellett lenniük arra, hogy felismerjék azt, aki úgy jött, mint kitzasztott, mint magányos, és mint akit magára hagytak. Elképzeltük és megsejtettük, miért örültek meg annyira, amikor a barlang fölött megállt a csillag, és ők beléphettek oda, ahol a szegénység fogadta őket. Egyáltalán nem csalódtak. Forró imádattal hódoltak a szegény, az elhagyott Gyermekek előtt, és átadták kincseiket. Nem keltett csalódást, sem lázadást bennük, amikor megtudták, hogy Heródes valóban meg akarja ölni a Gyermekek: pedig azt is gondolhatták volna, hogy – ennek a Gyermekeknek semmi hatalma sincs. Hiszen menekülnie kell. Ez mégsem lehet Isten Fia, nem lehet a Király, tévedtünk. – Ilyesminek nyoma sem volt bennük! Kimondhatatlan tiszta, szent hitük volt, mert Isten kinyilatkozta nekik: Ez az a Gyermekek, Ő a Király. Eljöttek és készek voltak arra, hogy Vele menjenek a megvetettségbe, hogy titokban meneküljenek és olyan Királyt hirdessenek, akit senki sem fog elfogadni.

Készek voltak arra, hogy leszálljanak a szegénységbe.

Ez a menyasszony felkészülése.

És ma is így van ez. Hirdessétek csak ki Bernben vagy Berlinben, hogy megszületett a Király! Nemcsak karácsony ünnepén, amikor az emberek kölcsönösen megajándékozzák egymást. Hanem hirdessétek ki a világ bármelyik fővárosában: „Megszületett a Király és törvényt adott nektek. Nézzetek az Evangéliumra, az a törvény, aszerint állítsátok a Király szolgálatába a népet, akinek nevében tinettek békét kell vinnetek a világba.” Még ma is lehetséges lenne eljutni a világbékére, ha elfogadnánk ezt a Királyt. Ha minden kormány elfogadná Jézus evangéliumát, akkor ma béke lenne, szegénység lenne, de nem nyomor. Szerényen élnének az emberek, de mindenkinek lenne enivalója. Szegénység lenne, kereszt lenne, fáradság, de mindez elfogadottan lenne. Minden nép eljutna a jegyességre, hogy menyegzőt tartson a szegény Királlyal, hogy Vele menjen a keresztúton, hogy Vele együtt tegyen tanúságot a szeretet legmagasabb fokáról saját véreinek kiontásában, életének feláldozásában.

Ez a menyasszony felkészülése.

Melyik nép kész erre? Talán Európa? Európa ilyen volt egykor. Nem mondom, hogy mindenki megtette. De Európa kitartott amellek, hogy elfogadja Krisztust mint Királyt. Az alakította Európát, a keresztény Nyugatot, hogy a népek, a királyok és kormányok elismerték Krisztust... Erre az alapra épült. Ettől azonban eltértek a népek.

Megkérdezhetjük, hogy ezekhez a bölcsekhez hasonlóan az elutasítás közepette mi a Királlyal tartunk-e. Elfogadjuk-e ezt a jegyességet, hogy egyszer egybekelhessünk Vele olyan titokzatos örömben, amiről azt hallottuk, hogy „szíved dobog az örömtől” (Iz 60,5). A bölcsek örömetől, hiszen ők megtalálták a Királyt, és mindenütt hirdetni fogják Őt, életüket fogják adni Érte, ahogy a tanítványok, az apostolok is életüket adták Érte, ahogy Szűz Mária, a minden embert képviselő menyasszony a kereszt alatt szívébe fogadta az egész megalázottságot és a Vőlegénynek az emberek iránt érzett nagy szeretetét.

Ugyanez a kérdés merül fel minden szentmisében, hogy készek vagyunk-e ezt a szegény Vőlegényt elfogadni, és nemcsak szegénységében, hanem tudva azt, hogy tőlünk is a szeretetnek ugyanazt a próbáját, ugyanazt a jelét kéri, a menyasszonyi ruhát, a menyasszony állapotát kéri, amit Ő maga visel, a szegénység állapotát.

A szentmise is ezért megy végbe a kenyér és a bor szegénységében, ebben az egyszerűségben, énekünk és szolgálatunk hiányosságaival és minden hibájával. Fel akarjuk venni a szegénység állapotát, amelyben rejtve egy menyegző nagyszerűsége megy végbe, amelyben rejtve a csodák kimondhatatlan csodája történik. Megjelenik a Vőlegény, miközttünk jelenik meg, és így szól: „Jöjj, kedvesem, jöjj, szépségem, hadd halljam hangodat, mert kedves a fülemnek. Szép vagy, menyasszonyom!” (vö. Én 2,14.) És ezt a szépséget a Vőlegény akkor ismeri fel, ha mi elfogadjuk a szegénységet, elfogadjuk ennek az üldözött, szegény földi szolgálóleánynak, az Egyháznak a sebeit és megaláztatásait.

Megkérdezhetjük magunktól, hogy a szegény, megvetett Király elé akarunk-e járulni, és meg akarjuk-e Őt ajándékozni szeretetünkkel éppenúgy, ahogyan Ő ajándékoz meg minket szeretetével mindennek odaadásában. Ahogy Péter mondja: „Mindent elhagytunk és követtünk Téged” (Mt 19,27). A három bölcs királyra tekintünk, a tanítványokra, a szentekre, és bátran megvalljuk Jézust a mai időkben, amikor elutasítják Őt, és menyegzőt tartunk Vele a rejtettségben, a szív ünnepélyes menyegzőjét, amiből semmit sem ért a világ, melynek nagy része gyűlölettel és elutasítással válaszol erre. Mi is elővesszük kincseinket, a szegénységet, az engedelmisséget, a tisztaságot, azt a szeretetet, ami a Vőlegénnyel együtt keresztre feszítve jut el a beteljesedésre, és aminek beteljesedése rejtve már meg is kezdődött a mennyország ünnepeiben.

(Ezt a cikket az „EWIG” szíves engedélyével közöljük.)

A hivatások Édesanyja

Török József, történész, teológus

Titkosértelmű üzenete van annak, hogy a polgári év első napja Szűz Mária istenanyasága tiszteletére lett szentelve, s a lassan szokássá-hagyománnyá vált pápai békeüzenet mellett az Istenanya áll a hívó szemlélődés előterében. Az istenanyaság azonban olyan gazdag és tágas kegyelmi valóság, hogy azon belül föl lehet találni a hivatások anyaságának lelki erőterét is a Boldogságos Szűznél. Márpedig a kezdődő új évezred küszöbén a magyar Egyháznak semmire nincs nagyobb szüksége, mint a természetes és a természetfölötti hivatások minél nagyobb számú vállalására.

Mária istenanyasága az Istenemberrel, Fiával, a világ Megváltójával köti őt össze elszakíthatatlan kötelék révén. Mária anyasága azonban a kereszt tövében Fia akaratából egyetemes érvényű kapcsolattá vált minden ember felé, s ennek az egyetemes, lelki anyaságnak az egyszerre kettős és egy hivatás területén különös ereje, hatása lehet, ha az ember hajlandó elfogadni a hivatását. E szón itt és most az Istentől akart és adott természetfölötti jellegű, papi és szerzetesi hivatást kell érteni, valamint a természetes, ugyancsak a Teremtőtől elgondolt és szétszított keresztény családi hivatást, elsősorban a keresztény édesanyai hivatást. Nagyjából kétszáz éve a társadalom keresztény ellenes erői intézményes úton próbálják megsemmisíteni a keresztény eszméket, értékeket, közöttük is elsősorban a családot. A gonosz lélek addig is támadott, de nem a társadalmi haladás jelszavával. Két évszázada azonban egyre több, valaha keresztény európai ország törvényhozása eleve a keresztény család-eszmével ellentétes törvények megfogalmazásával, majd azok alkalmazásával segíti a családok még törekenyebbé válását, az emberek teljes elmagányosodását, céltévesztését. Az Egyház életében a természetes és a természetfölötti hivatások kölcsönösséggel bírnak, vagyis egymást segítik, erősítik. Ahol sok fiatal elfogadja és megőrzi a papi-szerzetesi hivatást, ott a fiatal házások hivatásnak tekintik szülői mivoltukat, Isten ajándékeként fogadják el a gyermekeket. Ahol a keresztény családokban a hivatás szelleme jelen van, Isten akaratának követése megvalósul, ott egy vagy több gyermek a felnőttkorba belépve könnyebben meghallja Isten hívó szavát a természetfölötti valóság szolgálatára. A magyar Egyház jövődjére a

hívások elfogadásán áll vagy elutasításán bukik. Szűz Mária, a hívások anyja egyszerre anyja a papi és szerzetesi hívásoknak éppen úgy, mint a szülői, s főként az édesanyjai hívásnak. Ő ott állt a betlehemi bölcsőnél és a golgotai keresztnél.

Istenanyaságom misztériumában

Gobbi atya

Jézus Krisztus, az egyedüli Üdvözítő.

„Az új esztendőt ma Égi Édesanyatok ünnepével kezdték meg és Istenanyaságom misztériumában szemlélték engem. Én valóban Isten Anyja vagyok, mert a Fiú, az Atya örök Igéje valóban Isten, akinek én adtam testet és vért emberi fogantatása által.

Kezdetben volt az Ige, vagyis öröktől fogva. Az Ige az Atya ölében van mint egyszülött Fia, aki született de nem teremtmény, és egylényű az Atyával. Ő a mindenható, a mindentudó, örök Isten.

Az Ige Istennél volt mint az Ő tökéletes képmása, dicsőségének tükörképe, az örök és élő Ige, a Fiú, akiben az Atyának mindenkor kedve telt.

Isten volt az Ige. Ő általa lett minden; az Ő kitörölhetetlen jelét hordozza minden, ami a világmindenségben létezik.

Az Ige testté lett és köztünk élt.

Én lettem kiválasztva mint Anya, hogy emberi természetet adjak az Igének: így lettem valóban Isten Anyja. Kevéssel azelőtt, hogy Jézus Fiam meghalt, engem mint Anyát adott ajándékkul mindannyiatoknak. Anyai feladatomat gyakorolom veletek kapcsolatban, amikor segíték megérteni Isteni Személye misztériumát.

Jézus Krisztus az egyedüli Üdvözítő.

Ő a velünk lévő Isten.

Karácsony szent misztériumában megérthetitek, mekkora lealacsonyodást vállalt Isten, hogy egy legyen veletek. Emberi természet öltött, belépett az idő és a tér határai közé, úgy született, mint minden más teremtmény, jászolba fektették, az emberi életritmus szerint élt. Gyermekek voltak hozzátok hasonlóan: serdülő éveiben és fiatalságában felnövekedve megtapasztalta a ti érzéseiteket.

Nyitva állt a szeretetre és bántotta a fájdalom. Örömét lelte barátai-
iban és szenvedett ellenségei miatt.

Ő az értünk megtestesült Isten.

Teremtményei iránt érzett szeretetében Istennek úgy tetszett,
hogy a bűnt kivéve mindenben közösséget vállaljon velünk. Isten-
ként emberré lett, hogy az ember egyedüli Üdvözítője legyen.

Így kaptam meghívást arra, hogy a Megváltó Anyja legyek és kü-
lönlegesen egyesüljek Vele a ti üdvözítésetek fájdalmas művében.

Ő a bennünk lévő Isten.

Az Ő megváltó művének értékes gyümölcse, hogy az ember új-
ból teljes életközösségre jutott Istennel. Isten bennetek lehet szere-
tetével, kegyelmével és saját életével. Emberré lett az Isten, hogy Ő
éljen minden ember életében. Az emberiség így újból teljes közös-
ségre lép Teremtőjével és Üdvözítőjével.

Az én anyai feladatomban, hogy mindannyiatokat Jézus Krisztushoz,
Istenetekhez és Megváltótokhoz vezesselek. Az emberiség csak így
örvendezhet majd a béke felbecsülhetetlen értékének.

Jézus a ti békétek.

Béke az Isten és az emberiség között. Béke az emberek között,
akik arra vagytok hivatva, hogy Isten fiai legyetek és egy családot
alkossatok.

A béke a szeretet gyümölcse.

A béke a jóakaratból születik.

A béke összhangot és testvériséget teremt közöttetek.

Az igazi békéhez azonban szükséges elfogadni Jézus Krisztust,
aki a béke Királya.

»Ám azoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten fiaivá le-
gyenek, azoknak akik hisznek az Ő nevében, akik nem a vér vagy a test
vagyából, nem a férfi akaratóból, hanem Istentől születtek« (Jn 1,12).

Ebben az évben, amikor kezdtek felkészülni lelkileg a nagy jubile-
umra, hívlak benneteket, kövessetek, hogy mélyebben megértsétek
Jézus Krisztusnak, az örök dicsőség Istenének és Királyának misztériu-
mát.

Jézus Krisztus az egyedüli Üdvözítő.

Evangéliumba foglalt szavai elvezetnek bennünket az üdvös-
ségre, mert azok az igazság és az élet szavai. Isteni szavainak teljes

megértésére vezetlek benneteket; megszerettetem veletek és életre keltem bennetek Fiam, Jézus Evangéliumát. Rá szeretnék vezetni arra, hogy az én anyai szívemmel szeressétek Jézust. Ezért kérem, hogy ajánljátok fel magatokat Szeplőtelen Szívemnek. Így én készítelek fel benneteket arra, hogy örömmel fogadjátok Jézus Krisztust, amikor eljön dicsősége ragyogásában.

Akkor ti is megláthatjátok »az Atya egyszülöttjének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be« (Jn 1, 14).

Ezen a napon anyai szeretettel tekintek reátok és megáldalak az Atya a Fiú és a Szentlélek nevében. (1997. január 1.)

Szűz Mária eljegyzése (január 23.)

Emmerich Katalin látomásai szerint

A Szent Szűz több más fiatal leánnyal együtt a templomban élt jámbor matrónák felügyelete alatt. A lányok hímzéssel, a szőnyegek és a papi ruhák díszítésével foglalkoztak. Az ő feladatuk volt a ruhák és a templomi edények tisztítása is. Kis kamrákban laktak, ahonnan látni lehetett a templomot. Ott imádkoztak és szemlélődtek. Amikor a lányok felnőttek, férjhez adták őket. – Szüleik teljesen felajánlották leányaikat Istennek azáltal, hogy átadták őket a templom szolgálatára. A jámbor izraeliták között régóta élt egy sejtés, amiről nem nagyon beszéltek, hogy egyik ilyen házasságból származik majd a megígért Messiás.

Amikor a Szent Szűz tizennégy éves lett, és két másik leánnyal együtt el akarták volna őket bocsátani, hogy férjhez menjenek, láttam, hogy édesanyja, Anna eljött őt meglátogatni a templomba. Joachim már nem élt, és Isten parancsa szerint Anna egy másik férfivel kötött házasságot. Amikor azonban a lányok tudtára adták, hogy el kell hagyniuk a templomot és férjhez kell menniük, láttam, hogy a Szent Szűz szívében nagyon elszomorodott, és megmondta a papoknak, hogy ő sohasem szeretné elhagyni a templomot, mert egyedül Istennel jegyezte el magát, és nem kíván férjhez menni. Azt mondták azonban, hogy férjhez kell mennie.

Ezután láttam, amint a Szent Szűz imakamrájában buzgón Istenhez könyörög. Arra is emlékszem, hogy Szűz Mária az imádság

alatt teljesen elepedve a szomjúságtól korsójával lement egy kúthoz vagy víztárolóhoz, hogy vizet merítsen. Ott jelenést látott és hangot hallott, majd kinyilatkoztatást kapott, ami vigaszt és erőt adott neki ahhoz, hogy beleegyezzen a házasságba. Ez még nem az angyali üdvözlés volt, az csak később, Názáretben következett be.

Azt is láttam, hogy egy nagyon öreg papot, aki már járni sem tudott, a főpap lehetett talán, többen egy széken a szentek szentjébe vittek, és mialatt meggyújtották az illat-áldozatot, ő egy pergamen tekercset olvasva imádkozott, ami előtte egy állványon volt elhelyezve. Láttam, amint lelkében elragadtatva jelenést lát, és valaki az ő ujját a tekercs egy bizonyos helyére teszi, ahol a következő szöveg állt: „És vessző támad Jessze földjéből és virág fakad gyökeréből” (Iz 11,1). – Amikor az idős pap fölocsúdott elragadtatásából, elolvasta az írást, és úgy tűnt, hogy megvilágosítást kapott.

Majd láttam, hogy követeket küldtek szét az országba, és Dávid házából minden nőtlen férfit a templomba hívtak. – Amikor ezek ünnepi öltözetben a templomban összegyűltek, bemutatták nekik a Szent Szüzet. Egy Betlehem környékéről származó igen jámbor ifjút is láttam közöttük. Ő mindenkor bensőséges imában könyörgött az ígéret beteljesedéseért, és szívében felismertem a forró vágyat, hogy Mária férje lehessen. – A Szent Szűz azonban újból visszament kamrájába, szent könnyeket hullatott, és el sem tudta képzelni, hogy ne maradhasson továbbra is szűz.

Akkor láttam, hogy a főpap belső megvilágosításra minden jelenlévő férfinak átadott egy ágat, és meghagyta nekik, hogy írják rá nevüket, és az imádság közben az áldozat bemutatása alatt tartsák kezükben. – Miután ezt megtették, összeszedték tőlük az ágakat, és a szentek szentje elé egy oltárra tették, majd megmondták nekik, hogy akinek az ága kivirágzik, azt jelöli ki az Úr arra, hogy a názáreti Szűz Máriával házasságot kössön. Mialatt az ágak a szentek szentje előtt voltak, folytatódott az áldozat és az imádság. Láttam, amint az az ifjú, ezalatt a templom egyik csarnokában kitért karral Istenhez könyörög, és keserű könnyeket hullat. Bizonyos idő elteltével mindannyiuknak visszaadták ágaikat, és közölték velük, hogy egyik sem virágzott ki. Így tehát nincs közöttük ennek a szűznek Istentől rendelt vőlegénye. – A férfiakat elbocsátották, hogy térjenek vissza lakóhelyükre, az az ifjú azonban a Kármel hegyére

ment, a próféta fiakhoz, akik Illés ideje óta éltek ott remeteségben. Átadta magát a szakadatlan imának, az ígélet beteljesedéséért könnyörögve.

Ezután láttam, hogy a templomban a papok a Dávid nemzetségéből származó férfiak névsorát olvasva keresték, hogy nincs-e olyan utódja Dávidnak, akit elfelejtettek értesíteni. Amikor aztán feljegyzést találtak hat betlehem-i testvéréről, akik közül az egyik ismeretlen volt és nyoma veszett, felkutatták József tartózkodási helyét, és meg is találták nem messze Szamáriától, egy kisebb folyó mellett, ahol ő a vízparton egyedül élt, és egy mester részére dolgozott.

A főpap rendelkezése szerint József elment legjobb ruhájában a jeruzsálemi templomba. Ő is kapott egy ágat, amelyet kezében kellett tartania az imádság és az áldozat közben, és amikor ezután az ágat a szentek szentje elé az oltárra akarta helyezni, hirtelen liliomhoz hasonló fehér virág fakadt belőle, és én láttam, amint a Szentlélek fényáradatban megjelent felette. – Józsefben tehát felismerték a papok azt a vőlegényt, akit Isten jelölt ki a Szent Szűz számára, majd bemutatották Józsefet Máriának, aki édesanyja társaságában volt. Szűz Mária Isten akaratában megnyugodva alázatosan elfogadta őt vőlegényének, mivel tudta, hogy Isten, aki egyetért felajánlásával, hogy testben és lélekben egyedül az Övé akar lenni, mindent megtehet.

Mária és József lakodalmát hét vagy nyolc napon át ünnepelték Jeruzsálemben a Sion hegyén, egy olyan házban, amelyet gyakran kiadtak ünnepségek rendezésére. A Szent Szűznek dús, vöröses szőke haja és fekete, szép vonalú szemöldöke, magas homloka, szép nagy szeme volt, hosszú szempillákkal. Tekintetét csak ritkán emelte fel. Orra egyenes és finom, nemes mosolyú szája, ívelt álla volt. Termete középmagas és törékeny volt, komolyan és illendően lépdelt szép ruhájában.

Láttam József és Mária házasságkötését, az esküvői lakomát, és az egész ünnepséget.

József nem ment rögtön Názáretbe az esküvő után, hanem Betlehembe indult, hogy családi ügyeit rendezze. Anna, második férje és a Szent Szűz néhány barátnőjével együtt Galileába mentek Anna birtokára, ami egy óra távolságra lehet Názárettől. Anna a Szent Család részére berendezte azt a názáreti kis házat, ami szintén az ő tulajdona volt. József távollétében a Szent Szűz még Annánál lakott.

Mária-kegyhelyek

Máriakálnok

Mosonmagyaróvártól keletre – a várostól négy km-re – fekvő búcsújáróhely eredete a XVI. század közepéig nyúlik vissza. Számos forrás volt abban az időben a Mosoni-Duna mentén. A környékbeliek és az arra járó idegenek szívesen keresték föl a Kálnok község határában lévő forrást (kutat) üdítő és gyógyító hatású vize miatt. A víz természetes gyógyerejéhez csakhamar természetfeletti erő is járult: sokan meggyógyultak és megtértek a kútnál. A csodás gyógyulások a hagyomány szerint 1553-ban kezdődtek.

A Szentkút első buzgó tisztelője, egy jámbor kálnoki halász, hársfából faragott Mária-szobrot talált a Dunában, ezt a kúthoz vitte, és a szobor védelmére minden oldalról nyitott kis épületet (kápolnát), magának pedig kis kunyhót épített. Később hosszú időn át remetek gondozták a kegyhelyet.

1663-ban gróf Viczay János földesúr nagyobb, díszesebb kápolnát állíttatott az első kápolna helyére, és ezt Sarlós Boldogasszony tiszteletére szentelték föl. Ebben már szentmisét is be lehetett mutatni. A második kápolna idejében élte fénykorát a búcsújáróhely. Évtizedeken át 30-40 község lakói zarándokoltak ide búcsúnapokon, a búcsúsok száma sokszor elérte a tízezret is. A kegyhelyen történt imameghallgatások nagy számát tanúsították azok az emléktárgyak, amelyeknek listáját az 1780. évi egyházlátogatás (Canonica visitatio) alkalmával készítették el. Volt ezek között számos értékes arany és ezüst tárgy, melyek legnagyobb részét II. József korában, felsőbb utasításra elvitték a kápolnából.

1873-ban, a Szentháromság napi búcsú után égve hagyott gyertyától tűz keletkezett. Az egész kápolna leégett, csupán a kegyszobor maradt épségben. Elpusztultak a XVIII. századi hivatalos beszolgáltatás

után még megmaradt fogadalmi ajándékok, közöttük a gyógyultan távozott betegek mankói is. Még ugyanebben az évben, ősszel elkezdték a harmadik kápolna építését. A hívek és Zalka János győri megyéspüspök adományából újjáépített (jelenlegi) neoromán stílusú kápolnát 1874-ben szentelték fel. Ebből az alkalomból a kegyszobrot is megújították: Szűz Mária jobb kezébe ezüst kormánypalcát tettek, Máriát és a kis Jézust megkoronázták és díszes ruhába öltöztették.

A Szentkút hosszú ideig nyitottan, a kápolna közepén volt. Egy átalakítás alkalmával a kutat befedték. Vizét jelenleg szivattyú hozza fel a templom külső jobb oldalán, így a búcsúsok könnyen hozzáférhetnek.

A kápolna oltára fölött álló kegyszobor érdekessége, hogy Szűz Máriának természetes haja van.

Máriakálnoknak valamikor túlnyomó részben német lakossága volt (német neve Gahling). Búcsúk alkalmával az összesereglett zarándokoknak német nyelven a kápolna homlokzatán, a torony alján lévő erkélyről, magyarul pedig a kápolnától balra lévő gyepes térségen felállított szószékről prédikáltak. Az 1950-es évekig búcsúkor mindig volt német nyelvű szentbeszéd.

A kegyhely 1874-ben IX. Piusz pápától kapta búcsú kiváltságait. Búcsúnapjai: húsvéthétfő, áldozócsütörtök, pünkösdhétfő, Szentháromság vasárnapja, Sárlos Boldogasszony (július 2.) és a rá következő vasárnap, Nagyboldogasszony, Kisasszony napja és Szűz Mária neve napja.

Jordánszky Elek püspök írta a magyarországi búcsújáró helyeket ismertető könyvében: „A török csapás alatt a Boldogságos Szűz palástja alá menekült a magyar nép, azért van itt annyi kegyhely, mint sehol a világon”. Abban az időben alakult ki a Kálnoki Szűz Mária tisztelete is. Akkor a „maradék magyarok” a Szent Szűzhöz fordultak, az ő segítségét kérték a szomorú időkben. Ha török csapás ma nem is fenyegeti Magyarországot, de a hitetlenség, az elvilágiasodás, az anyagiasság, a liberális fogyasztói szellem és sok más „szellemi csapás” és lelki veszély elől egyedül Szűz Mária palástja alá menekülhetünk, hogy Boldogasszony Anyánk, régi nagy Pátrónánk oltalmát kérjük.

K.D.

A csodatevő prágai kised Jézus

„Minél inkább tiszteltek, annál több kegyelmet árasztok rátok!”

Ez a csodatevő prágai kised Jézus világhírűvé vált ígérete, amit apostolának, az Istenyáról nevezett Cyrillus karmelita atyának adott. Ez az ígélet sokszorosán valóra vált a századok folyamán. Hosszú láncot alkot, felfedve előttünk Isten titokzatos művét, amely által Egyháza segítségére siet. Az 1987-ben boldoggá avatott konvertita, Edít Stein írta főnöknőjének 1942-ben: „... A kis Jézus éppen akkor érkezett, amikor Prágában lehanyatlott a politikai császárság dicsősége. Hiszen Ő a titkos uralkodó, aki egyszer véget vet minden nyomorúságnak. Ő tartja a gyeplőt a kezében, még ha egyesek, úgy gondolják is, hogy az emberek uralkodnak.”

A szobor Spanyolországból származik, ahol José a S. Casa karmelita szerzetesnek munkája közben egy különösen szeretetreméltó kisgyermek jelent meg, és azt kérte tőle, hogy mondja el vele együtt az „Üdvözlégy”-et. Amikor az „áldott a te méhednek gyümölcse” részt imádkozták, a gyermek röviden csak annyit mondott: „én vagyok az”, és eltűnt. José testvér, akiről tudták, mennyire vonzódik Jézus gyermekségének titkához, éveken át vágyódott arra, hogy a gyermeket újból láthassa.

Történt egy napon, hogy egy kedves hang azt kérte tőle, készítsen viasz szobrot a látottak alapján a kis Jézusról. Több fáradságos próbálkozás után, amikor műve már befejezéséhez közeledett, egyszer csak a cellájába lépett sok sok angyal kíséretében a kis Jézus, és így szólt hozzá: „Eljöttem, hogy láss, és szobrod egészen olyan legyen, amilyen én vagyok.” José testvér még aznap éjjel bezörgetett előjárójához, hogy rábízza titkát: „Ez a szobor, amelyet én, méltatlan elkészítettem, nem neked van szánva. Mához egy évre felkeres téged Isabella Manrique de Lara, és te odaadod neki. Isabella a szobrot Maria lányának adja esküvői ajándéknak, és Maria magával viszi Csehországba. Annak az országnak a fővárosában fogják a népek és nemzetek »A csodatevő prágai kised Jézusnak« szólitani.”

A jövendölés valósággá vált: a spanyol nemes Maria Manrique de Lara, aki a cseh W.v. Pernsteinnel kötött házasságot, magával vitte a szobrot Prága városába. Amikor leánya, Polyxena v. Lobkowitz 1628-

ban özvegyiségre jutott, a szobrot odaajándékozta a karmelitáknak. Nemsokára nagy zarándoklatok indultak a kis Jézushoz, és 1655-ben megkoronázták a csodatevő szobrot. A prágai kis Jézus a cseh néppel együtt átélte annak változékony sorsát. Rablás, rongálás és megszent-ségtelenítés áldozata lett, de megérte azt is, hogy szeretettel igyekez-tek kárpótolni Őt a sérelmekért. A kisdéd Jézus sok csodat tett régen, és tesz ma is, amelyek leírását hiteles dokumentumok őrzik.

A kis Jézus szobra 48 cm magas, bal kezében a földgolyót tartja, amelyen máltai kereszt látható, jobb kezét áldásra emeli. Az idők folyamán több mint ötven ruhát ajándékoztak neki. Mária Terézia hímmzett ruháját karácsonykor viseli.

Számtalan csodája nemcsak az egyének életében keltett feltűnést. Csodatevő hatalma kiterjed a vallásos és világi élet sok más területére is, amelyek történelmi jelentőségűek. Kegyelmei nemcsak az egyszerű hívő nép számára vannak fenntartva, megtapasztalták magas rangú egyházi és világi személyek is. Tisztelete nem maradt abba a II. József császár által kibocsátott egyházellenes rendelkezé-sek következtében sem, és töretlenül él a II. világháborút követő idő-
kön át napjainkig.

A kis Jézusnak ez az ábrázolása mélységes hitigazságokat juttat ki-
fejezésre, nem kisebbet, mint Jézus istenemberi megváltó mivoltát.

A Kisdéd szobra első látásra nem juttatja eszünkbe Jézus minden-
ható istenségét, csak közelebből szemlélve vesszük észre rajta a ki-
rályi méltóság jelvényeit, ahogy a napkeleti bölcsek hódolata is arra
hívja fel figyelmünket, hogy aki a szegénység közepette a jászolban
fekszik, több egy egyszerű gyermeknél.

A próféták jövendöléseit a titokzatosság homálya veszi körül, és
az emberi hatalmasságok az idők teljességében is nehezen veszik
észre a jelt, hogy

„...gyermek születik, fiú adatik nekünk
s az ő vállára kerül az uralom.

Így fogják hívni:

Csodálatos, Tanácsadó, Erős, Isten,

Örök Atya, Béke Fejedelme.

Messzire kiterjed majd uralma...” (Iz 9, 5-6.)

E csodálatos Gyermekek iránti tisztelet magában foglalja az Úr Jézus királyságának jogcímeit:

- gyermeki voltaival kifejezi születési jogcímét: mivel Isten Fia, az Isten birtoka az övé is,
- mivel saját drága Vére árán váltott meg, vásárolt minket vissza a bűn rabságából, azért joggal tekinti magáénak a Földet, amelyet kezében tart, és joggal ülteti bele megváltó keresztjét mint a megváltás eszközét.

Jézus gyermekségével mutat példát arra, hogy miként valósítsuk meg a lélekben való gyermekséget: „Hacsak olyanok nem lesztek, mint a kisdedek, nem mentek be a mennyek országába.” Emberré lett, vállalta annak minden szakaszát, a fogantatástól a halálig. Gyermekségében engedelmes volt szüleinek, kedvelte a szegénységet, a mennyei Atya Gondviselésére bízta magát.

A keresztény évszázadok folyamán mindig voltak olyan emberek, olyan szentek, akik különösen tisztelték a gyermek Jézust. Közülük sokakat kitüntetett azzal, hogy látomásban megjelent nekik, vagy csodálatos misztikus élményekben adott ízelítőt az isten-gyermekség titkairól.

XII. Piusz pápának Szent Antalról írt szavai szerint: „...Isten több alkalommal is részesítette szentünket” szeretete megnyilvánulásában, amikor kisgyermekként jelent meg neki, átölelte, becézgette és csodálatos megvilágosításokat adott neki a Szentírás titkairól. Hasonló kiváltságokban volt része Szent Brigittának, Szent Ferencnek, Nagy Szent Gertrúdnak, Limai Szent Rózának, Boldog Schäffer Annának és sok más szentnek is.

A Kisdéd Jézusról és a Szent Arcról nevezett lisieux-i Szent Terézia karmelita nővérnek olyan történelmi időben beszél és tanít a lelki gyermekségről, amikor az emberi felfuvalkodottság Isten trónjára pályázik, és saját magába helyezi minden bizalmát. Azt mondja Kis Szent Teréz: „Odaadtam magamat a kis Jézusnak, hogy játékszere legyek, és megmondtam Neki, hogy ne tekintsen értékes játéknak, amit a gyermekek csak nézni szoktak... tekintsen inkább értéktelen kis labdának, amit kedve szerint földre dobhat, lábával odébb lökhet, kilyukasztthat, ott hagyhat egy sarokban vagy a szívéhez is szoríthat. Egyszerűen szórakoztatni akartam a kis Jézust, örömet akartam Neki szerezni és át akartam adni magam gyermeki

kiszámíthatatlanságának... Meghallgatta imámat... Isten nem ad megvalósíthatatlan vágyakat. Ezért kicsinységem mellett is szabad a szentségre törekednem...”

A Római Szentszék 1913-ban jóváhagyta a kis Jézus tisztelőinek társulatát és az olaszországi Arenánóban a kis Jézus tiszteletére emelt szentélyt 1928-ban bazilika rangra emelte. A Sarutlan Karmelita Renden keresztül a prágai kised Jézus tisztelete az egész világon elterjedt.

Kegyelme most is kiárad a népekre, országokra és közösségekre, és nekünk nagy szükségünk van arra, hogy bizalommal siessünk Megváltónk és Szabadítónk oltalmába, mert egyedül Ő segíthet rajtunk:

Hozzád menekülök, édes kis Jézusom,
Édesanyád által kérlek,
ments meg nagy bajomból!
Mert valóban hiszem,
hogy Te, Istenem, megvédhetsz engem:
bízva remélem,
hogy kegyelmedet nem vonod meg tőlem.
Teljes szívemből szeretlek
és minden bűnömet bánom,
Hozzád esedezem,
szabadíts meg tőlük, kis Jézusom.
Szeretnék megjavulni,
hogy ne szomorítsalak többé.
Ezért átadom magam Neked,
türelmesen szeretnék szenvedni Érted,
és örökre szolgálni Téged,
felebarátomat pedig a Te kedvedért
szeretni, mint magamat.
Kis Jézusom, kérlek Téged,
ments meg nagy bajomtól, hogy egykor
Szent Józseffel, Szűz Máriával
és az angyalokkal együtt
örvendezhessek Neked!
Amen.

(Brúnó atya: A csodatevő prágai kised Jézus c. könyve alapján.)

Az egységért imádkozott

P. Bőle Kornél O.P.

Hiányos volna Szent Margitnak lelkünkbe festett képe, ha nem volnának rajta a Krisztus szerelméből s az imádságos életből táplálkozó igazi felebaráti szeretetnek tűzlángos színei.

Margitot szülei nagyon szerették. Mások is tudták ezt. A királyi szülők gyakran meglátogatták Margitot. Béla király ilyenkor kezét Margit vállaira téve szokott vele beszélgetni. Margit is igyekezett kimutatni viszonszeretetét. Figyelemből szülei iránt nem a kopott, rossz ruhában, hanem a szülőktől kapott jó ruhában jelent meg előttük. S nem mulasztotta el atyjának iránta tapasztalt jóindulatát a szegények, özvegyek, árvák, betegek javára felhasználni. – Még halálraítéltek is kegyelmet nyertek a ő szavára.

Szent Margit élete vége felé az apa és fiú között való harcok következtében mintha megváltozott volna az egymáshoz való jó viszonyuk. A polgárháború rémségei feldúlták a lelkeket. Ó mennyire imádkozott Szent Margit az övéiért és az egész hazáért. Igaz szeretetmű volt az 1262-ik év őszén történt megbékülés IV. Béla és István király között. Sajnos, a béke nem sokáig tartott. A kunok Béla királyhoz pártoltak. Béla király mellőzte Istvánt, István király pedig elfoglalta a királyné birtokait. 1265-ben ismét fegyverben állott apa és fiú. Kegyetlen harcok következtek, melyeknek borzalmas vérengzései Margit szívét mérhetetlen keserőséggel töltötték el. Féltette immár megöregedett szüleinek lelki üdvösségét, féltette István király életét, fájt neki az egyház- és kolostorpusztítás, az ártatlan emberek leöldösése. Lelkében az Anyaszentegyház szenvedése fölött kesergett és Szent Pállal szinte „átkozott” akart lenni testvéreiért Krisztusban.

Amikor a nővérek azt mondták neki: „Mi teneköd benne? Mit gondolsz te véle?” – így felelt Szent Margit: „Anyaszentegyház az ő drágalátos tagjaiban gyötretik és ti azt mondjátok én neköm: Mi teneköd benne? Nemde ő szült a keresztvízben újonnan engem tivelők öszve? Nemde az ő leányi közül való vagyok én?” És Margit sírt, imádkozott, imádkoztatott, önsanyargatásait rendkívüli mértékben gyakorolta. SzőrCILICIUMOT, sündisznó tüskés bőréből készült övet hordott, tövises vesszőkkel verte magát. Így könyörgött a szeretet angyala s nem hagyott alább ezekkel mindaddig, míg 1266-

ban apa és fiú a szigeti klostromban Margit jelenlétében újból meg-
békültek. (Bőle K.: Árpádházi Szent Margit c. művéből)

A boldogság tanúira van szükség! Daniel-Ange

Ezen a földtekén a harmadik évezred idején élni: mesés ajándék!
Rendkívüli kegyelem! A 2000. év nem végső határidő, hanem meghatá-
rozott küszöb az emberiség életútján a Fiú dicsőséges visszatéréséig.

Számottevő állomás Krisztus két eljövetele között.

Emlékünnepe – bocsánat! – inkább megjelenítése annak az ese-
ménynek, ami az időt és a történelmet kétfelé választotta: melynek
során a Teremtő teremtménnyé lett, a Világosság anyagba öltözött,
és ami valóban kozmikus forradalom volt...

Ez az átkelés az egyik ezredből a másikba – igazi húsvét – a szent-
ség csodás kivirágzásának az ideje! Minél inkább megláncol a gonosz
lélek, annál inkább felszabadít a Szentlélek: a dicsőség orkánja! Minél
erősebben húz minket a Sátán a pokol felé, annál inkább visz az Egyház
a Világosság felé: az élet hajtőereje. Az Egyház életében még sohasem
volt ilyen megszentelődési hullám: és sohasem volt ilyen üldözés!...

A virágzás megindult: itt a tavasz!

Azok a fiatal szentek, akik... majd felébrednek a harmadik évezre-
det, már közöttünk élnek. Nem kell feltalálni, csak egyszerűen felfe-
dezni és megjelölni őket mint forrásokat. De fel kell ébreszteni, hívni
és bízgatni, végül pedig segíteni, képviselni és szeretni kell őket...

Igen, már itt vannak... közöttünk nőnek fel. Ismeretlenül. Elzárt-
ságban. Egyedül Isten ismeri őket. És mily törekenyek még e hajtá-
sok! Mennyi fenyegetés éri e fiatal vesszőket! Nincs biztosíték arra,
hogy megérik a virágzást, hogy növekedhetnek, míg virágot és gyü-
mölcsöt hoznak. E bimbókat még tönkretethetik a késői fagyok! A
viharak még kitéphetik őket szülőföldjük talajából, az Egyházból.

Mily csodálatosan mondta II. János Pál pápa 1991. augusztus 20-
án Budapesten:

„Nem tudjuk, miképpen alakul a harmadik évezred keresztény tár-
sadalma, de biztosra vehetjük, hogy a jövő bemutatja nekünk Krisz-
tus teljességének új arcát... Ez magában elég ahhoz, hogy repessünk
az örömtől...”

Igen, mily szép az Egyház bátorságában, jelenlegi tavaszában! – Örökkévaló, mert tegnap és ma is a Szentlélek lehel bele fiatalságot. Igen, most veszi kezdetét az „emberiség új lelki korszaka”...

Nem lehet véglegesen elfojtani az embernek veleszületett igényét, hogy életében valami nagyot, szépet és maradandót alkosson!

Honnan ered ez a mindenütt jelentkező lelki igény? A szekták és a kábítószeres terjedése, a távolkeleti misztikusok csábítása, az ezoterikus okkultizmusnak vallási értelemben való jelentkezése nem más, mint megannyi hunyorgó figyelmeztetőjel.

Ki ad neki irányt és mélységet? Ki válaszol az ilyen levegőből érkező hívásra?

Egyedül az Evangélium. Más válasz nincs. Nem az az Evangélium, amit édeskésé tettek, hogy erejét vegyék, hanem az egészen rövid Evangélium, ami Valaki...

Van Jézusnak egy kijelentése, amelyet újból és újból felülvizsgálunk. Nagyon fel tudná kavarni ugyanis az intézményes rendet: indulat feszül benne. Előbb felzaklat és csak azután segít rajtunk:

„Ha meg nem tértek... elvesztek mindnyájan!”

Ha a beteg Nyugat nem fordul Orvosához, elvész. Jézus bizonyosan fel tudja majd támasztani, de mennyi vérbe fog az kerülni!

Könnyek és jajkiáltások árán elnyerhetem Istentől, hogy ne pusztítsa el tűzzel Szodomát, ha talál benne tíz igazat. De Isten visszaadja a labdát: „Elfogadom a tíz szentet, ha te megkeresed őket nekem! És te légy közülük az egyik!”

A szentté válás nem tetszés szerint választható dolog. Élet-halál kérdése. Isten azért halt meg, hogy életet adjon nekünk. Nincs többé jogunk arra, hogy közepszerűek legyünk! Már nincs időnk rá! Az Isten szenteket hív. Kürttel és kiáltással! Evangéliumának kürtjével, Testének és Vérének kiáltásával...

Sürgősen kellene cselekednünk, hogy elkerüljük Földünk vulkánikus szétrobbanását!...

Sokkal fenyegetőbb, sokkal tragikusabb robbanás előtt állunk, mint azok a földrengések, amelyek bármikor elpusztíthatják kedvelt földközi-tengeri tájainkat.

Az emberiségnek arról a 6 %-áról beszélek, amely felfalja a Föld élelmiszereinek 75 %-át. Szegény, halálos sebektől szenvedő világ! Puffadt hasak mindenütt, egyik helyen az éhezés miatt, máshol a jóllakottság következtében. Halálos bűn, mely ma az egyik féltekén, holnap

a másikon hoz halált. Ebben én is cinkos vagyok attól kezdve, hogy szemébe dobok egy darab kenyeret, vagy hiábavaló dolgokra költöm azt a tíz frankot, ami tulajdonképpen már nem is az enyém.

Az egyik féltéken anyjuk karjai között halnak meg a kiéhezett gyermekek: ezerszámra nap mint nap. A másikon anyjuk méhében meggyilkolva halnak meg ezerszámra nap mint nap. Miért? Minek érdekében?...

Isten visszaküldi neked e miérteket. Előbb azonban az Ő szívet szagolja meg a milliányi miért, ami a te szívedet is átjárja. ...

Miért nincsenek az Egyházban olyan emberek, akik a tengerparton odakiáltanak a szuperluxus jachtok tulajdonosainak, hogy ők veszik el a dél-szudániaktól a mindennapi kenyeret? Hol az a kiáltó, aki megkockáztatja, hogy rabszállító autóba kerüljön? Aranyszájú Szent Jánosokra és Szent Vazulokra van szükségünk! Most azonnal!

Miért nincsenek olyan keresztények, akik nem törődve rendőrséggel és börtönnel, szembehelyezkednek az igazságtalansággal, amikor a külvárosokban kilakoltatják a bevándorlókat, mert nem tudják kifizetni a lakbért, amikor szexuális zsarolás folyik a hivatalokban; amikor emberi élelemmel üzérkednek a kereskedelemben? Keresztelő Szent Jánosokra és Páli Szent Vincékre van szükségünk! Most azonnal!

Miért nincsenek a középiskolának nevezett halottasházakban, ahol senki sem hallgatja meg, senki sem vigasztalja meg a fiatalokat, olyan papok, akiknek egyedüli boldogsága, hogy Jézusról beszéljenek? Don Bosco Szent Jánosokra, Jean Luc Cabes-ekre* van szükségünk! Most azonnal!

Miért nincsenek az iskolákban vagy táborokban, ahol elegáns módon folyik a prostitúció, olyan fiúk és leányok, akik hűséges életüket állítják szembe a szerelem meghamisításával? Kizitókra¹, Pierina Morosinikre², Maria dos Santosokra³ van szükségünk! Most azonnal!

Miért nincsenek a teológiai laboratóriumokban, ahol szépségműtéseket hajtanak végre, hogy egy mindenkinek megfelelő Jézust faragjanak, olyan megbízható emberek, akik a Hiszekegyet kiáltják még annak

* J.L.Cabes, katolikus paptól 1991-ben ölték meg fiatalok Tarbes-ban.

¹ Kizito tizenhárom éves katekumen volt, Ugandában elevenen elégették, mert ellenállt az uralkodó homoszexuális követelésének.

² Pierina Morosinit 1964-ben Maria Gorettihez hasonlóan ölték meg. II. János Pál pápa boldoggá avatta.

³ Maria dos Santost 1991-ben ölték meg Lourdes-ban.

arán is, hogy tekintélyüket veszítik? Szent Athanázokra, Hans Urs von Balthasárookra van szükség! Most azonnal!

Vannak ilyen profétáink. De milyen jelentéktelen ez a maroknyi sereg a sokmillió ököl mellett, melyek némán és fenyegetően emelkednek a levegőbe! Egész sereg tanúra van szükségünk! Most azonnal!

A tartós boldogság tanúira, az örök boldogság tanúira van szükség!...

Jézusról tesznek tanúbizonyságot a szentek. A sebeket viselő és boldog Jézusról, aki megéli a boldogságokat és felkínálja nekünk, hogy viseljük hasonlóképpen e sebeket és legyünk mi is boldogok.

A Lélek ilyen tanúkat támaszt manapság közöttünk. A csendben, ahol a nagy események lejátszódnak...

A Lélek új, soha nem látott hivatásokat ébreszt, új evangelizációt készít elő, mint mindig, hogy a régi igazságot mai formában mutassák be... Látni fogjuk őket sarut viselve, Evangéliummal kezükben, fénylő szemmel, ajkukon az igazsággal, tettekre készen. Városról városra és országról országra vándorolnak, ahová őket a lelki éhség hívja... Mindennapi szavakkal, mindennapi képekkel fognak örök igazságokat hirdetni. Olyan szavakat kapnak, melyek megmozgatják a tömegeket, és úgy érintik meg az embereket, mintha egyedül nekik szólna...

Ebben az inkább meghamisított, mint kifinomult civilizációban úgy fognak bánni velük, mint a vadakkal: mégis ők fogják megmenteni. A megkötözött szabadság világában a peremre szorítják őket: oda, ahol kötöttségek nélkül mutathatnak irányvonalat. Abban a társadalomban, amely azzal dicsekszik, hogy „liberális és haladó”, szeretni fogják a Szeretetet azok helyett, akik szeretet nélkül szeretkeznek...

Az önmaguktól megundorodott emberek között ők lesznek azok, akik végre Istenről beszélnek. Arról az Istenről, aki ismeri az emberek szívét. Abban a tömegben, amelyben a félelem elidegeníti egymástól az embereket, bennük fognak testvérre találni, akiknek egyetlen mosolya lefegyverzi a bizalmatlanságot. A kisiklott világban, amelyben megcsúfolnak minden biztonságot, nyugodtan ki fogják jelölni azt az utat, amelyben az ember újból rátalál elveszett biztonságára: arra a tudatra, hogy van, aki szereti őt. És rátalál az életre.

Egymást fogják kérdezni az emberek az üzletekben és a gyárakban, a campingekben és a discóokban, a hivatalokban és a műhelyekben: „Mondd, hogy lehet így szeretni? Különös, hogy már nem is fázunk!”... (Daniel-Ange: Az ezredforduló szentjei, Két Szív Kiadó)

A r ó z s a f ü z é r

Kis rózsafüzér a gyermek Jézushoz

Jézus maga nyilatkoztatta ki ezt a „kis rózsafüzért” a tiszteletre méltó sarutlan kármelita nővérnek, az Oltáriszentségről nevezett Margitnak (†1648) Franciaországban, és azt kérte tőle, hogy ismeresse meg a hívekkel. Jézus rendkívüli kegyelmeket ígért azoknak, akik azzal a szándékkal imádkozzák ezt a kis rózsafüzért, hogy az istengyermekség titkát tiszteljék általa.

A rózsafüzért a következőképpen imádkozzuk:

- 1.) Háromszor elmondjuk: És az Ige testté lett... Miatyánk...
- 2.) Egyszer mondjuk: És az Ige testté lett, és miköztünk lakozott.
- 3.) Elmondunk tizenkét Üdvözlégyet.
- 4.) Egyszer mondjuk: Dicsőség az Atyának...

A három Miatyánkot a Szentcsalád három személyének tiszteletére ajánljuk, a tizenkét Üdvözlégy pedig a mi Urunk Jézus Krisztus gyermekéveire emlékeztet minket.

Isten jelen van mindenben

A Szent Szűz szavai: „Gyermekeim, ebben a szertelenül nyugtalan világban, ahol minden változik és elmúlik, bízzatok Istenben, mert Ő nem változik.

Gyakran panaszoljátok, hogy a gyűlölet és az önzés századában éltek. Ez azért van, mert a bűn századában éltek, és az ember ahelyett, hogy Jézus Véréhez folyamodna bocsánatért, testvéreinek vérént ontja a háborúkban. A Föld továbbra is bíborvörös marad a vértől addig a napig, amikor az emberek végre beismerik bűneiket, és a Megváltó Véréhez folyamodnak, hogy elnyerjék a bocsánatot és a békét.

Mily csodálatos fény ragyogna fel e sötét világ felett — ahol anynyian küzdenek reménytelenül, és oly sok fájdalom gyötri az embe-

reket —, ha minden hívő elfogadná Krisztus üzenetét, és úgy élne, mint aki hisz az Ő eljövételében és az örök életben.

És ti, akik lelki életet éltek, akartok-e gyors előrehaladást tenni Isten útjain? Akkor éljétek az Ő jelenlétében! Az igazi haladás útja az, ha tudatában vagytok, hogy Isten MINDENBEN jelen van. Csak így tudtok tartós eredményt elérni. Jézus egész földi életében kapcsolatban volt az Atyával, ezért hirdette az élet igéjét.

Értsétek meg, hogy Isten jelenlétének tudatosítása az erény hajnala, a lelki élet és az egész keresztény tökéletesség alapja és gyökere. Egyszerű tekintet ez, amely felemel és egyesít titeket Istennel. Tiszteletteljes csönd a jelenlévő Isten előtt: ebben a csöndben megsemmisültök, imádjátok és hallgatjátok Istent, aki beszél hozzátok. Ebben a megsemmisülésben lelketek viaszként lágyul meg Isten szeretetének melegétől. Édes, meghitt beszélgetés ez Istennel, szívetek szent pihenése az Ő Szívén, ahol úgy szóltok Hozzá, mint baráthoz. Azok a lelkek, akik Isten jelenlétében élnek, mindenben az Ő munkálkodását látják, készen állnak mindenre és képesek hősiek fokon gyakorolni az erényeket. Bátrak a megpróbáltatásban és nagyobb erővel állnak ellen a kísértésnek. Ha elbuknak, gyorsabban felállnak.

Az isteni jelenlét vezet benneteket a benső életre, az Istennel való bensőséges egyesülésre. Ez a jámbor lelkek gyönyörűsége. Cselekedeteiteknek tiszta szándékot sugall.

Ezzel ellentétben, ha megfélekedtek az Ő jelenlétéről, az megnyitja szívetek kapuját minden bűn számára. A bűnösök nem törődnek Istennel. Ezért tisztátalan minden gondolatuk, szavuk és munkájuk. Ezért romlott és bűnös a szívük.

Induljatok! Álljatok munkába! Ha előfordul, hogy több órán keresztül nem emeltétek szíveteket Istenhez, ne bátortalanodjatok el! Hamarosán megszeretitek ezt a gyakorlatot. Könnyűvé válik majd számotokra, s észre fogjátok venni a bátorító eredményt viselkedéseitekben, nagy nyugalmat és békét fogtok élvezni. Szívetek kitarul, Istent imádjátok majd szüntelen fohászokkal, amelyek tüzes nyílként hatolnak Szívébe, hogy megnyissák számotokra.

Bízzátok rám lelketeket, s én megőrzöm lelkem sarkában, hogy megmaradjatok az Ő jelenlétében, akiről az emberek megfélekednek, és aki mégis szeret titeket.

Egyedül Őbenne van az emberiség üdvössége!”

(Kérizinen, 1963. február 2.)

A nemzetek világosságává tettelek

Halljátok szigetek és figyeljetek, távoli népek!

Az Úr hívott meg, mielőtt még születtem,
anyám méhétől fogva a nevemen szólított...

S így szólt hozzám: „A szolgám vagy, Izrael,
benned fogok megdicsőülni!” ...

És most ezt mondja az Úr,
aki már anyám méhétől fogva szolgájává tett...

„Kevés az, hogy szolgám légy...

Nézd, a nemzetek világosságává tettelek,
hogy üdvösségem eljusson a föld határáig.”
Ezt mondja az Úr, Izrael Megváltója és Szentje...

Királyok állnak majd fel, ha meglátnak,
és fejedelmek borulnak le az Úr miatt, aki hűséges,
Izrael Szentje miatt, aki kiválasztott.

Ezt mondja az Úr:

A kegyelem idején meghallgatlak,
és az üdvösség napján megsegítelek...

Nem éheznek és nem szomjaznak,
forró szél nem éri, s nap sem égeti őket.
Mert aki megkönyörült rajtuk, az vezeti,
s a vizek forrásaihoz tereli őket...

Zengjetek dicséretet, egek, és ujjongj, te föld!

Hegyek, daloljatok örömtökből!

Mert az Úr megvigasztalja népét,
és megkönyörül szegényein.

Így panaszkodott Sion: „Elhagyott az Úr!

Megfeledkezett rólam!”

De megfeledkezhet-e csecsemőjéről az asszony?

És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől?

S még ha az megfeledkeznék is:
én akkor sem feledkezem meg rólad.

Nézd, a tenyeremre rajzoltalak...

(Iz 49,1-16.)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczi István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

II. János Pál: Ne féljetek attól, hogy szentté váljatok!	1
Badalik B.: Mit fejez ki a hittétel: Szűz Mária Isten Anyja?	3
P.E. Mederlet: Jöjj, kedvesem!	5
Török József: A hivatások Édesanyja	10
Gobbi atya: Istenanyaságom misztériumában	11
Emmerich K.: Szűz Mária eljegyzése	13
Mária kegyhelyek	
Máriakálnok	16
A prágai kised Jézus.	18
P. Bőle K.: Az egységért imádkozott	22
Daniel-Ange: A boldogság tanúira van szükség!	23
A rózsafüzér	
Kis rózsafüzér a gyermek Jézushoz	27
Isten jelen van mindenben	27

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdában
felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
A prágai kised Jézus
kegyszobra

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: MHB Rt.
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243